මහණෙනි, දීර්ඝායුෂ්ක වූ වර්ණවත් වූ සුඛබහුල වූ උස්විමන්හි චිරස්ථායී වැ සිටුනා යම් දෙවිකෙනෙක් ඇද්ද, උහුදු තථාගතයන්ගේ දම්දෙසුම් අසා බොහෙවින් බියව සන්ත්‍රාස යට සංවේගයට පැමිණෙති : ''භවත්නි, අපි අනිත්‍ය වූවමෝ නිත්‍යයම්හ යි සිතුම්හ. භවත්නි, අපි අධ්‍රැව වූවමෝ ධ්‍රැවයම්හ යි සිතුම්හ. භවත්නි, අපි අශාශ්වත වූවමෝ ශාශ්වතයම්හ යි සිතුම්හ. භවත්නි, අපි වනාහි අනිත්‍යයම්හ, අධ්‍රැවයම්හ. අශාස්වත යම්හ, සත්කාය පරියාපන්නයම්හ''යි (සංවේගදනවත්).

මහණෙනි, තථාගතයෝ සදේවක ලෝකයාට මෙසේ මහත් සෘද්ධි ඇතියහ, මෙසේ මහේශාක්‍යයහ, මෙසේ මහානුභාවයහ යි භගවත්හු තෙල වදළහ. සුගතයන් වහන්සේ මෙය වදරා වැලිත් ශාස්තෘන් වහන්සේ තදනා වූ තෙල ගාපෙළ ද වදළහ :

1. දෙවියන් සහිත ලෝකයාට ශාස්තෘ වූ අප්‍රතිපුද්ගල වූ සර්වඥයන් වහන්සේ යම් කලෙක විශිෂ්ටඥනයෙන් දූන ධර්මචක්‍රය පවත්වාලූ සේක් ද,

2. සත්කාය (පඤ්චස්කන්ධය) හා නිරෝධය හා සත්කාය සම්භවය හා දුක් සන්හිඳුවන අරිඅටඟිමඟ හා (දෙසත් ද),

3. වර්ණවත් යශස්වී වූ දීර්ඝායුෂ්ක වූ යම් දෙවිකෙනෙක් ඇද්ද, (ඔහු හැම) සිංහයාගේ නාද අසා ඉතර මෘගයන් බියපත්වන්නාක් සෙයින් භීත වැ (මෙසේ) සන්ත්‍රාසයට පැමිණියහ.

4. භවත්නි, අපි සත්කායය පැන නො ගියම්හ, අනිත්‍යයම්හ යි විප්‍රමුක්ත වූ තාදී ගුණ ඇති අර්හත් වූ බුදුන්ගේ වාක්‍යය අසා දතුම්හ යි.

1. 2. 3. 7.

ඛජ්ජනීය සූත්‍රය

79. සැවැත්නුවර :

මහණෙනි, අනේකප්‍රකාර පූර්වනිවාසය නුවණින් මෙනෙහි කරන යම් මැ ශ්‍රමණ කෙනෙක් හෝ බ්‍රාහ්මණ කෙනෙක් හෝ අනුස්මරණය කෙරෙත් ද, එ හැම පඤ්චොපාදන ස්කන්ධයන් අනුස්මරණ කෙරෙති, තුලුන් අතුරෙන් අන්‍යතරයක් හෝ අනුස්මරණ කෙරෙත්.

මහණෙනි, ''අතීත කාලයෙහි මෙබඳු රූප ඇතියෙම් වීමි''යි හෝ සිහි කරන්නේ රූපස්කන්ධය මැ සිහි කෙරෙයි. මහණෙනි, ''අතීතකාලයෙහි මෙබඳු වේදනා ඇතියෙම් වීමි''යි හෝ සිහිකරන්නේ වේදනාස්කන්ධයමැ සිහි කෙරෙයි. මහණෙනි,''අතීතකාලයෙහි මෙබඳු සංඥ ඇතියෙම් වීමි''යි හෝ සිහිකරන්නේ සංඥස්කන්ධය මැ සිහි කෙරෙයි. මහණෙනි, 'අතීතකාලයෙහි මෙබඳු සංස්කාර ඇතියෙම් වීමි''යි හෝ සිහිකරන්නේ සංස්කාරයන් මැ සිහි කෙරෙයි. මහණෙනි, ''අතීතකාලයෙහි මෙබඳු විඥන ඇතියෙම් වීමි''යි හෝ සිහි කරන්නේ විඥනස්කන්ධය මැ සිහි කෙරෙයි.

මහණෙනි, කවර කරුණින් රූපය කියන්නේ ය යත් : මහණෙනි, ''බිඳේ''නුයි එයින් රූපයයි කියනු ලැබෙයි, කුමකින් බිඳේ ය යත් : ශීතයෙනුදු බිඳෙයි, උෂ්ණයෙනුදු බිඳෙයි, බඩසයියිනුදු බිඳෙයි, පවසිනුදු බිඳෙයි. ඩැහැ ලේ බොන මැසි ය – විද ලේ බොන මදුරු ය – වාත ය – ආතප ය – දීර්ඝජාති ය යන මොවුන්ගේ සංස්පර්ශ යෙනුදු බිඳේ. මහණෙනි, ''බිඳේනු''යි එයින් රූප යි කියනු ලැබේ.

කිඤ්ච භික්ඛවෙ, වෙදනං වදෙථ: වෙදියතීති[1] ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා වෙදනාති වුච්චති. කිඤ්ච වෙදියති[1] සුඛම්පි වෙදියති දුක්ඛම්පි වෙදියති අදුක්ඛමසුඛම්පි වෙදියති. වෙදියතීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා වෙදනාති වුච්චති.

කිඤ්ච භික්ඛවෙ, සඤ්ඤං වදෙථ: සඤ්ජානාතීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා සඤ්ඤාති වුච්චති. කිඤ්ච සඤ්ජානාති: නීලම්පි සඤ්ජානාති; පීතකම්පි සඤ්ජානාති; ලොහිතකම්පි සඤ්ජානාති; ඔදාතම්පි සඤ්ජානාති. සඤ්ජානාතීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා සඤ්ඤාති වුච්චති.

කිඤ්ච භික්ඛවෙ, සඞ්ඛාරෙ වදෙථ: සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්තීති භික්ඛවෙ, තස්මා සඞ්ඛාරාති වුච්චන්ති. කිඤ්ච සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති: රූපං රූපත්තාය[2] සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති. වෙදනං වෙදනත්තාය සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති. සඤ්ඤං සඤ්ඤත්තාය සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති. සඞ්ඛාරෙ සඞ්ඛාරත්තාය සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති. විඤ්ඤාණං විඤ්ඤාණත්තාය සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්ති. සඞ්ඛතං අභිසඞ්ඛරොන්තීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා සඞ්ඛාරාති වුච්චන්ති.

කිඤ්ච භික්ඛවෙ, විඤ්ඤාණං වදෙථ: විජානාතීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා විඤ්ඤාණන්ති වුච්චති. කිඤ්ච විජානාති: අම්බිලම්පි විජානාති, තිත්තකම්පි විජානාති, කටුකම්පි විජානාති, මධුරකම්පි[3] විජානාති, ඛාරිකම්පි විජානාති, අඛාරිකම්පි විජානාති, ලොණිකම්පි විජානාති, අලොණිකම්පි විජානාති. විජානාතීති ඛො භික්ඛවෙ, තස්මා විඤ්ඤාණන්ති වුච්චති.

තත්‍ර භික්ඛවෙ, සුතවා අරියසාවකො ඉති පටිසඤ්චික්ඛති: අහං ඛො එතරහි රූපෙන ඛජ්ජාමි, අතීතම්පහං අද්ධානං එවමෙව රූපෙන ඛජ්ජිං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙන රූපෙන ඛජ්ජාමි. අහං චෙව ඛො පන අනාගතං රූපං අභිනන්දෙය්‍යං, අනාගතම්පහං අද්ධානං එවමෙව රූපෙන ඛජ්ජෙය්‍යං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙන රූපෙන ඛජ්ජාමීති. සො ඉති පටිසඞ්ඛාය අතීතස්මිං රූපස්මිං අනපෙක්ඛො හොති අනාගතං රූපං නාභිනන්දති පච්චුප්පන්නස්ස රූපස්ස නිබ්බිදාය විරාගාය නිරොධාය පටිපන්නො හොති.

අහං ඛො එතරහි වෙදනාය ඛජ්ජාමි, අතීතම්පහං අද්ධානං එවමෙව වෙදනාය ඛජ්ජිං සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නාය වෙදනාය ඛජ්ජාමි. අහං චෙව ඛො පන අනාගතං වෙදනං අභිනන්දෙය්‍යං අනාගතම්පහං අද්ධානං එවමෙව වෙදනාය ඛජ්ජෙය්‍යං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නාය වෙදනාය ඛජ්ජාමීති. සො ඉති පටිසඞ්ඛාය අතීතාය වෙදනාය අනපෙක්ඛො හොති, අනාගතං වෙදනං නාභිනන්දති පච්චුප්පන්නාය වෙදනාය නිබ්බිදාය විරාගාය නිරොධාය පටිපන්නො හොති.

---

1. වෙදයතීති - මජසං, ස්‍යා
2. රූපත්ථාය - අට්ඨකථා.
3. මධුරම්පි - මජසං, ස්‍යා.

මහණෙනි, කවර කරුණකින් වේදනා කියන්නේ ය යත් : මහණෙනි, ''වළඳ කෙරේ'' නුයි එයින් වේදනා යි කියනු ලැබෙයි. කුමක් වළඳ කෙරෙයි යත් : සුඛය ද වළඳ කෙරෙයි. දුඃඛය ද වළඳ කෙරෙයි, උපේක්ෂාව ද වළඳ කෙරේ. මහණෙනි, මෙසේ වළඳ කෙරේ නූ යි එයින් වේදනා යි කියනූ ලැබේ.

මහණෙනි, කවර කරුණකින් සංඥ කියන්නේ ය යත් : මහණෙනි, ''හඳුනාගනී'' නුයි එයින් සංඥ යි කියනු ලැබෙයි. කවර කරුණකින් හඳුනයි යත් : නිල ද හඳුනයි, කහවන ද හඳුනයි, ලෙහෙවන ද හඳුනයි, සුදද හඳුනයි. මහණෙනි, මෙසේ ''හඳුනා'' නුයි එයින් සංඥ යි කියනු ලැබේ.

මහණෙනි, කවර කරුණකින් සංස්කාර කියන්නේ ය යත් : මහණෙනි, ''සඞ්ඛත කොට අභිසංස්කරණ කෙරෙත්'' නුයි එයින් සංස්කාරහ යි කියනු ලැබෙත්. කවර කරුණකින් සඞ්ඛතය අභිසංස්කරණ කෙරෙති යත් : රූපය රූපය පිණිස සඞ්ඛත කොට අභිසංස් කරණය කෙරෙති, වේදනාව වේදනා පිණිස සඞ්ඛත කොට අභිසංස්කරණය කෙරෙති. සංඥව සංඥ පිණිස සඞ්ඛත කොට අභිසංස්කරණය කෙරෙති, සංස්කාර සංස්කාර පිණිස සඞ්ඛත කොට අභිසංස්කරණය කෙරෙති, විඥනය විඥනය පිණිස සඞ්ඛත කොට අභිසංසකරණය කෙරෙත්. ''මහණෙනි, සඞ්ඛත කොට අභිසංස්කරණ කෙරෙත්'' නුයි එයින් සංස්කාරහ යි කියනූ ලැබෙත්.

මහණෙනි, කවර කරුණකින් විඥනය කියන්නේ ය යත් : මහණෙනි, ''විජානන කෙරේ'' නුයි එයින් විඥන යයි කියනු ලැබෙයි. කවර කරුණකින් විජානන කෙරේ ය යත් : ඇඹුල ද විජානන කෙරෙයි, තිත්ත ද විජානන කෙරෙයි, කටුකරස ද විජානන කෙරෙයි, මධුරරස ද විජානන කෙරෙයි, කරරස ද විජානන කෙරෙයි. නොකරරස ද විජානන කෙරයි, ලුණුරස ද විජානන කෙරෙයි, නොලුණුරස ද විජානන කෙරේ. මහණෙනි, මෙසේ ''විජානන කෙරේ'' නුයි එයින් විඥන යි කියනු ලැබේ.

මහණෙනි, එහි ශ්‍රැතවත් ආර්‍ය්‍යශ්‍රාවක මෙසේ නුවණින් සලකා බලයි : ''මම වූකලී දූන් රූපය විසින් කනු ලබමි. යම්සේ දූන් පච්චුප්පන්න රූපය විසින් කනු ලබම් ද, එසෙයින් ම ඉකුත් කල්හි දු රූපය විසින් කනු ලැබීමි. මම අනාගතරූපය පතම් නම් යම් පරිදි දූන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න රූපය විසින් කනු ලබම් ද, එපරිදි මම අනාගතකාලයෙහි දු රූපය විසින් කනු ලබමි''යි හේ මෙසේ ප්‍රත්‍යවෙක්ෂා කොට අතීතරූපයෙහි නිරපෙක්ෂ වෙයි, අනාගතරූපය නො පතයි, ප්‍රත්‍යුත්පන්න රූපය පිළිබඳ වැ නිර්වෙදය පිණිස විරාගය පිණිස නිරොධය පිණිස පිළිපන්නේ වේ.

''මම වර්තමානයෙහි වේදනාව විසින් කනු ලබමි. මම යම් පරිදි දූන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න වේදනාව විසින් කනු ලබම් ද, අතීත කාලයෙහි දු එපරිදි ම වේදනාව විසින් කනු ලැබීමි. මම වනාහි අනාගතවේදනාව පතම් නම් යම් පරිදි දූන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න වෙදනාව විසින් කනු ලබම් ද, එපරිදි ම අනාගතකාලයෙහි දු වේදනාව විසින් කනූ ලබමි''යි හේ මෙසේ ප්‍රත්‍යවේක්ෂා කොට අතීතවේදනාව පිළිබද වැ නිරපේක්ෂ වෙයි, අනාගතවේදනාව නො පතයි. ප්‍රත්‍යුත්පන්නවේදනාව පිළිබඳ කොට නිර්වෙදය පිණිස විරාගය පිණිස නිරෝධය පිණිස පිළිපන්නේ වේ.

අහං ඛො එතරහි සඤ්ඤාය ඛජ්ජාමි - පෙ - අහං ඛො එතරහි සඞ්ඛාරෙහි ඛජ්ජාමි. අතීතම්පහං අද්ධානං එවමෙව සඞ්ඛාරෙහි ඛජ්ජිං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙහි සඞ්ඛාරෙහි ඛජ්ජාමි, අහං චෙව ඛො පන අනාගතෙ සඞ්ඛාරෙ අභිනන්දෙය්‍යං, අනාගතම්පහං අද්ධානං එවමෙව සඞ්ඛාරෙහි ඛජ්ජෙය්‍යං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙහි සඞ්ඛාරෙහි ඛජ්ජාමීති. සො ඉති පටිසඞ්ඛාය අතීතෙසු සඞ්ඛාරෙසු අනපෙක්ඛො හොති; අනාගතෙ සඞ්ඛාරෙ නාභිනන්දති, පච්චුප්පන්නානං සඞ්ඛාරානං නිබ්බිදාය විරාගාය නිරොධාය පටිපන්නො හොති.

අහං ඛො එතරහි විඤ්ඤාණෙන ඛජ්ජාමි. අතීතම්පාහං අද්ධානං එවමෙව විඤ්ඤාණෙන ඛජ්ජිං, සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙන විඤ්ඤාණෙන ඛජ්ජාමි. අහං චෙව ඛො පන අනාගතං විඤ්ඤාණං අභිනන්දෙය්‍යං, අනාගතම්පහං අද්ධානං එවමෙව විඤ්ඤාණෙන ඛජ්ජෙය්‍යං සෙය්‍යථාපි එතරහි පච්චුප්පන්නෙන විඤ්ඤාණෙන ඛජ්ජාමි. සො ඉති පටිසඞ්ඛාය අතීතස්මිං විඤ්ඤාණස්මිං අනපෙක්ඛො හොති අනාගතං විඤ්ඤාණං නාභිනන්දති පච්චුප්පන්නස්ස විඤ්ඤාණස්ස නිබ්බිදාය විරාගාය නිරොධාය පටිපන්නො හොති.

තං කිං මඤ්ඤථ භික්ඛවෙ, රූපං නිච්චං වා අනිච්චං වාති? "අනිච්චං භන්තෙ". 'යම්පනානිච්චං දුක්ඛං වා තං සුඛං වාති? "දුක්ඛං භන්තෙ." යම්පනානිච්චං දුක්ඛං විපරිණාමධම්මං කල්ලං නු තං සමනුපස්සිතුං: "එතං මම, එසො'හමස්මි, එසො මෙ අත්තා"ති? "නො හෙතං භන්තෙ," වෙදනා - පෙ - සඤ්ඤා - පෙ - සඞ්ඛාරා - පෙ - විඤ්ඤාණං නිච්චං වා අනිච්චං වාති? "අනිච්චං භන්තෙ," යම්පනානිච්චං දුක්ඛං වා තං සුඛං වාති?" "දුක්ඛං භන්තෙ," යම්පනානිච්චං දුක්ඛං විපරිණාමධම්මං කල්ලං නු තං සමනුපස්සිතුං: "එතං මම, එසො'හමස්මි, එසො මෙ අත්තා"ති? "නො හෙතං භන්තෙ".

තස්මාතිහ භික්ඛවෙ, යං කිඤ්චි රූපං අතීතානාගතපච්චුප්පන්නං අජ්ඣත්තං වා බහිද්ධා වා ඔළාරිකං වා සුඛුමං වා හීනං වා පණීතං වා, යං දූරෙ සන්තිකෙ වා, සබ්බං රූපං "නෙතං මම, නෙසො'හමස්මි, න මෙ සො අත්තා"ති, එවමෙතං යථාභූතං සම්මප්පඤ්ඤාය දට්ඨබ්බං. යා කාචි වෙදනා - පෙ - යා කාචි සඤ්ඤා -පෙ- යෙ කෙචි සඞ්ඛාරා-පෙ- යං කිඤ්චි විඤ්ඤාණං අතීතානාගතපච්චුප්පන්නං අජ්ඣත්තං වා බහිද්ධා වා ඔළාරිකං වා සුඛුමං වා හීනං වා පණීතං වා, යං දූරෙ සන්තිකෙ වා, සබ්බං විඤ්ඤාණං "නෙතං මම, නෙසො'හමස්මි, න මෙසො අත්තා"ති එවමෙතං යථාභූතං සම්මප්පඤ්ඤාය දට්ඨබ්බං.

අයං වුච්චති භික්ඛවෙ, අරියසාවකො අපචිනාති, නො ආචිනාති; පජහති, න උපාදියති, විසිනෙති, නො උස්සිනෙති[1] විධූපෙති, න සන්ධූපෙති.

1. විසෙනෙති, නො උස්සෙනෙති. - සිමු

"මම දැන් සංඥාව විසින් කනු ලබමි ... මම වනාහි දැන් සංස්කාර විසින් කනු ලබමි. මම යම් පරිදි දැන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න සංස්කාර විසින් කනු ලබම් ද එපරිදිම අතීතකාලයෙහි ද සංස්කාර විසින් කනු ලැබීමි. මම වනාහි අනාගතසංස්කාර පතම් නම් යම් පරිදි දැන් ප්‍රත්‍යුත්පන්නසංස්කාර විසින් කනු ලබම් ද, එ පරිදි මැ අනාගතකාලයෙහි ද සංස්කාර විසින් කනු ලබමී"යි හේ මෙසේ ප්‍රත්‍යවෙක්ෂා කොට අතීතසංස්කාර කෙරෙහි නිරපෙක්ෂ වෙයි. අනාගතසංස්කාර නො පතයි, ප්‍රත්‍යුත්පන්නසංස්කාර පිළිබඳ කොට නිර්වෙදය පිණිස විරාගය පිණිස නිරෝධය පිණිස පිළිපන්නේ වේ.

"මම දැන් විඥානය විසින් කනු ලබමි. මම යම් පරිදි දැන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න විඥානය විසින් කනු ලබම්ද, අතීතකාලයෙහි ද එපරිදි ම විඥානය විසින් කනු ලැබීමි. මම වනාහි අනාගතවිඥානය පතම් නම් මම් යම් පරිදි දැන් ප්‍රත්‍යුත්පන්න විඥානය විසින් කනු ලබම් ද, එපරිදි ම අනාගතකාලයෙහි ද විඥානය විසින් කනු ලබමී" යි හේ මෙසේ ප්‍රත්‍යවේක්ෂා කොට අතීතවිඥානය කෙරෙහි නිරපේක්ෂ වෙයි, අනාගතවිඥානය නො පතයි, ප්‍රත්‍යුත්පන්න විඥානය පිළිබඳ කොට නිර්වේදය පිණිස විරාගය පිණිස නිරෝධය පිණිස පිළිපන්නේ වේ.

මහණෙනි, කෙසේ හඟිවු ද, රූපය නිත්‍ය හෝ අනිත්‍ය වේ ද යි ? වහන්ස, අනිත්‍ය යැ. යමෙක් අනිත්‍ය වේ නම් හේ දුඃඛ හෝ සුඛ වේ ද යි ? වහන්ස, දුක් යැ. යමෙක් අනිත්‍ය වේ නම් දුක් වේ නම් පෙරළෙන සැහැවි ඇත් නම් "තෙල මාගේ යැ. මම් තෙලෙ වෙමි, තෙලෙ මාගේ ආත්ම යයි" එය නුවණින් දක්නට කල්‍ය වේ ද යි ? වහන්ස, තෙල කරුණ එසේ නො වේ ම යැ.

මහණෙනි, ඒ කරුණින් ම ආධ්‍යාත්මික වේවයි බාහිර වේවයි ඖළාරික වේවයි සියුම් වේවයි හීන වේවයි ප්‍රණීත වේවයි දුරෙහි වේවයි හමියෙහි වේවයි අතීතානාගත ප්‍රත්‍යුත්පන්න යම් මැ රූපයෙක් ඇත් නම් එ හැම රූපය "තෙල මාගේ නො වෙයි, මම තෙලෙ නො වෙමි, තෙලෙ මාගේ ආත්ම නො වේ" යයි මෙසේ තෙල කරුණ ඇති සැටි සම්‍යක් ප්‍රඥයෙන් දතයුතු ය. යම් මැ වේදනායෙක් ඇත් ද ... යම් මැ සංඥයෙක් ඇත් ද ... යම් මැ සංස්කාරයෝ ඇත් ද ... අධ්‍යාත්ම වේවයි බාහිර වේවයි ඖළාරික වේවයි සූක්ෂ්ම වේවයි හීන වේවයි ප්‍රණීත වේවයි දුරෙහි වේවයි සමීපයෙහි වේවයි අතීත අනාගත ප්‍රත්‍යුත්පන්න වූ යම් මැ විඥානයෙක් ඇත් ද, "තෙලෙ මාගේ නො වෙයි, තෙල මම නො වෙමි, තෙලෙ මාගේ ආත්ම නො වෙ"යි තෙල කරුණ මෙසේ ඇති සැටියෙන් සම්‍යක්ප්‍රඥයෙන් දතයුතු යි.

මහණෙනි, මේ ආර්‍යශ්‍රාවක (සයරවට) ඉවත් කෙරෙයි. නො රැස් කෙරෙයි, දුරලයි, නො ගනියි, විසුරුවයි, නො හැටි කෙරෙයි, නිවයි, නො දල්වා යි කියනු ලැබෙ.

කිඤ්ච අපචිනාති, නො ආචිනාති: රූපං අපචිනාති, නො ආචිනාති. වෙදනං අපචිනාති. නො ආචිනාති සඤ්ඤං අපචිනාති, නො ආචිනාති. සඞ්ඛාරෙ අපචිනාති, නො ආචිනාති. විඤ්ඤාණං අපචිනාති, නො ආචිනාති.

කිඤ්ච පජහති, න උපාදියති: රූපං පජහති න උපාදියති. වෙදනං පජහති න උපාදියති. සඤ්ඤං-පෙ-සඞ්ඛාරෙ පජහති, න උපාදියති. විඤ්ඤාණං පජහති, න උපාදියති.

කිඤ්ච විසිනෙති, න උස්සිනෙති: රූපං විසිනෙති න උස්සිනෙති. වෙදනං විසිනෙති න උස්සිනෙති. සඤ්ඤං - පෙ - සඞ්ඛාරෙ - පෙ - විඤ්ඤාණං විසිනෙති න උස්සිනෙති.

කිඤ්ච විධූපෙති, න සන්ධූපෙති: රූපං විධූපෙති, න සන්ධූපෙති. වෙදනං විධූපෙති, න සන්ධූපෙති. සඤ්ඤං -පෙ- සඞ්ඛාරෙ විධූපෙති, න සන්ධූපෙති. විඤ්ඤාණං විධූපෙති, න සන්ධූපෙති.

එවං පස්සං භික්ඛවෙ, සුතවා අරියසාවකො රූපස්මිම්පි නිබ්බින්දති වෙදනාය'පි නිබ්බින්දති සඤ්ඤාය'පි-පෙ-සඞ්ඛාරෙසුපි-පෙ-විඤ්ඤාණස්මිම්පි නිබ්බින්දති නිබ්බින්දං විරජ්ජති විරාගා විමුච්චති විමුත්තස්මිං විමුත්තමිති ඤාණං හොති. ඛීණා ජාති වුසිතං බ්‍රහ්මචරියං කතං කරණීයං නාපරං ඉත්ථත්තායාති පජානාති. අයං වුච්චති භික්ඛවෙ, භික්ඛු නෙවාචිනාති න අපචිනාති. අපචිනිත්වා ඨිතො. නෙව පජහති, න උපාදියති, පජහිත්වා ඨිතො. නෙව විසිනෙති න උස්සිනෙති. විසිනෙත්වා ඨිතො. නෙව විධූපෙති න සන්ධූපෙති විධූපෙත්වා ඨිතො

කිඤ්ච නෙවාචිනාති න අපචිනාති අපචිනිත්වා ඨිතො; රූපං නෙවාචිනාති, න අපචිනාති, අපචිනිත්වා ඨිතො. වෙදනං-පෙ-සඤ්ඤං -පෙ-සඞ්ඛාරෙ-පෙ-විඤ්ඤාණං නෙවාචිනාති, න අපචිනාති, අපචිනිත්වා ඨිතො.

කිඤ්ච නෙව පජහති න උපාදියති පජහිත්වා ඨිතො: රූපං නෙව පජහති න උපාදියති පජහිත්වා ඨිතො. වෙදනං නෙව පජහති න උපාදියති. පජහිත්වා ඨිතො. සඤ්ඤං පෙ-සඞ්ඛාරෙ-පෙ-විඤ්ඤාණං නෙව පජහති න උපාදියති. පජහිත්වා ඨිතො.

කිඤ්ච නෙව විසිනෙති, න උස්සිනෙති, විසිනෙත්වා ඨිතො: රූපං නෙව විසිනෙති න උස්සිනෙති විසිනෙත්වා ඨිතො. වෙදනං නෙව විසිනෙති න උස්සිනෙති විසිනෙත්වා ඨිතො. සඤ්ඤං-පෙ-සඞ්ඛාරෙ-පෙ-විඤ්ඤාණං නෙව විසිනෙති, න උස්සිනෙති, විසිනෙත්වා ඨිතො.

කිඤ්ච නෙව විධූපෙති න සන්ධූපෙති විධූපෙත්වා ඨිතො: රූපං නෙව විධූපෙති න සන්ධූපෙති, විධූපෙත්වා ඨිතො. වෙදනං-පෙ-සඤ්ඤං -පෙ-සඞ්ඛාරෙ-පෙ-විඤ්ඤාණං නෙව විධූපෙති න සන්ධූපෙති විධූපෙත්වා ඨිතො.

එවං විමුත්තචිත්තං ඛො භික්ඛවෙ, භික්ඛුං සඉන්දා දෙවා සබ්‍රහ්මකා සපජාපතිකා ආරකාව නමස්සන්ති:

"නමො තෙ පුරිසාජඤ්ඤ නමො තෙ පුරිසුත්තම,
යස්ස තෙ නාභිජානාම යම්පි නිස්සාය ඣායසීති."

කුමක් වනසා ද, නො රැස් කෙරේ ද යත් : රූපය වනසයි, නො රැස් කෙරෙයි. වේදනාව වනසයි, නො රැස් කෙරෙයි. සංඥාව වනසයි, නො රැස් කෙරෙයි. සංස්කාර වනසයි, නො රැස් කෙරෙයි. විඥානය වනසයි. නො රැස් කෙරෙයි.

කුමක් දුරලා ද, නො ගනී ද යත් : රූපය දුරලයි, නො ගනියි. වේදනාව දුරලයි, නො ගනියි. සංඥාව ... සංස්කාර දුරලයි, නො ගනියි. විඥානය දුරලයි, නො ගනියි.

කුමක් විසුරුවා ද, රැස් නො කෙරේ ද යත් : රූපය විසුරුවයි, රැස් නො කෙරෙයි. වෙදනාව විසුරුවයි, රැස් නො කෙරෙයි. සංඥාව ... සංස්කාර ... විඥානය විසුරුවයි, රැස් නො කෙරෙයි.

කුමක් නිවා ද, නො දල්වා ද යත් : රූපය නිවයි, නො දල්වයි. වේදනාව නිවයි, නො දල්වයි. සංඥාව ... සංස්කාර නිවයි, නො දල්වයි. විඥානය නිවයි, නො දල්වයි.

මහණෙනි, මෙසේ දක්නා ශ්‍රුතවත් ආර්‍ය්‍යශ්‍රාවක රූපයෙහි දු කලකිරෙයි, වේදනායෙහි දු කලකිරෙයි. සංඥාවෙහි දු ... සංස්කාරයන් කෙරෙහි දු ... විඥානයෙහි දු කලකිරෙයි, කල කිරෙන්නේ විරක්ත වෙයි. විරාග හේතුයෙන් විමුක්ත වෙයි, විමුක්ත වත් ම ''විමුක්ත යෙමි''යි ඥානය වෙයි : ''ජාතිය ක්ෂීණ විය, බඹසර වැස නිමවන ලදී. කරණී කරන ලද, මේ රහත් බව පිණිස අන් කිසෙක් නැති''යි නුවණින් දනී. මහණෙනි, මේ මහණ රැස් නො කෙරෙයි, නො වනසයි, වනසා සිටියේ වෙයි. නො ම හැරලපියයි, නො ගනියි, හැර පියා සිටියේ වෙයි, නො ම විසුරුවයි, රැස් නො කෙරෙයි, විසුරුවා සිටියේ වෙයි. නො ම නිවයි, නො ම දල්වයි. නිවා සිටියේ යයි කියතු ලැබේ.

කුමක් නො ම රැස් කෙරේ ද නො ම වනසා ද, වනසා සිටියේ වේ ද යත් : රූපය නො මැ රැස් කෙරෙයි, නො මැ වනසයි, වනසා සිටියේ වෙයි. වේදනාව ... සංඥාව ... සංස්කාර ... විඥානය නො ම රැස් කෙරෙයි, නො ම වනසයි, වනසා සිටියේ යැ.

කුමක් නො ම හරනේ ද, නො ගනී ද, හැර පියා සිටියේ වේ ද යත් : රූපය නො ම හරියි, නො ගනියි, හැර පියා සිටියේ යැ. වේදනාව නො ම හරියි, නො ගනියි, හැරපියා සිටියේ යැ සංඥාව ... සංස්කාර ... විඥානය නො ම හරියි, නො ගනියි, හැරපියා සිටියේ යැ.

කුමක් නො ම විසුරුවයි ද, රැස් නො කරයි ද, විසුරුවා සිටියේ වේ ද යත් : රූපය නො ම විසුරුවයි, නො ම රැස් කෙරෙයි, විසුරුවා සිටියේ යැ. වේදනාව නො ම විසුරුවයි, රැස් නො කෙරෙයි, විසුරුවා සිටියේ යැ. සංඥාව ... සංස්කාර ... විඥානය නො ම විසුරුවයි, නො ම රැස් කෙරෙයි, විසුරුවා සිටියේ යැ.

නො
කුමක් නිවාපියා ද නොදල්වාදනොනිවාසියාද සිටියේවේ ද යත් : රූපය නො ම නිවයි, නො ම දල්වයි, නිවාපියා සිටියේ යැ. වේදනාව ... සංඥාව ... සංස්කාර ... විඥානය නො ම නිවයි, නො ම දල්වයි, නිවාපියා සිටියේ යි.

මහණෙනි, මෙසේ විමුක්ත සිත් ඇති මහණහට ඉන්ද්‍රයා සහිත බ්‍රහ්මයා සහිත ප්‍රජාපති සහිත දෙවියෝ දුරින් ම නමස්කාර කෙරෙත්. (කෙසේ යැ :)

''යමෙක් ඇසිරි කොට ධ්‍යාන කරවු ද, යම් ඒ තොපගේ සිතැඟි නො දනුම්හ, පුරුෂ ශ්‍රේෂ්ඨයාණනි, තොපට නමස්කාර වේවා, පුරුෂෝත්තමයාණනි, තොපට නමස්කාර වේවා''යි (කියා යි).

1. 2. 3. 8.

පිණ්ඩොල්‍ය සුත්තං

එවං මෙ සුතං එකං සමයං භගවා සක්කෙසු විහරති කපිලවත්ථුස්මිං නිග්‍රොධාරාමෙ. අථ ඛො භගවා කිස්මිඤ්චිදෙව පකරණෙ භික්ඛුසඞ්ඝං පණාමෙත්වා පුබ්බණ්හසමයං නිවාසෙත්වා පත්තචීවරමාදාය කපිලවත්ථුං[1] පිණ්ඩාය පාවිසි. කපිලවත්ථුස්මිං පිණ්ඩාය චරිත්වා පච්ඡාභත්තං පිණ්ඩපාතපටික්කන්තො යෙන මහාවනං තෙනුපසඞ්කමි දිවාවිහාරාය, මහාවනං අජ්ඣොගාහෙත්වා බෙලුවලට්ඨිකාය මූලෙ දිවාවිහාරං නිසීදි.

අථ ඛො භගවතො රහොගතස්ස පටිසල්ලීනස්ස එවං චෙතසො පරිවිතක්කො උදපාදි : 'මයා ඛො භික්ඛුසඞ්ඝො පවාළ්හො.[2] සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං, තෙසං මමං අපස්සන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. සෙය්‍යථාපි නාම වච්ඡස්ස තරුණස්ස මාතරං අපස්සන්තස්ස සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. එවමෙවං සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං තෙසං මමං අපස්සන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො, සෙය්‍යථාපි නාම බීජානං තරුණානං උදකං අලභන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං, සියා විපරිණාමො. එවමෙවං සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං, තෙසං මමං අලභන්තානං දස්සනාය සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. යන්නූනාහං යථෙව මයා පුබ්බෙ භික්ඛුසඞ්ඝො අනුග්ගහිතො, එවමෙවං එතරහි අනුග්ගණ්හෙය්‍යං භික්ඛුසඞ්ඝන්ති.

අථ ඛො බ්‍රහ්මා සහම්පති භගවතො චෙතසා චෙතොපරිවිතක්කමඤ්ඤාය සෙය්‍යථාපි නාම බලවා පුරිසො සම්මිඤ්ජිතං වා බාහං පසාරෙය්‍ය පසාරිතං වා බාහං සම්මිඤ්ජෙය්‍ය, එවමෙවං බ්‍රහ්මලොකෙ අන්තරහිතො භගවතො පුරතො පාතුරහොසි.

අථ ඛො බ්‍රහ්මා සහම්පති එකංසං උත්තරාසඞ්ගං කරිත්වා යෙන භගවා තෙනඤ්ජලිම්පණාමෙත්වා භගවන්තං එතදවොච : "එවමෙතං භගවා, එවමෙතං සුගත, භගවතා භන්තෙ, භික්ඛුසඞ්ඝො පවාළ්හො. සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං, තෙසං භගවන්තං අපස්සන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. සෙය්‍යථාපි නාම වච්ඡස්ස තරුණස්ස මාතරං අපස්සන්තස්ස සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. එවමෙව සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං, තෙසං භගවන්තං අපස්සන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො. සෙය්‍යථාපි නාම බීජානං තරුණානං උදකං අලභන්තානං සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො, එවමෙව සන්තෙත්ථ භික්ඛූ නවා අචිරපබ්බජිතා අධුනාගතා ඉමං ධම්මවිනයං, තෙසං භගවන්තං අලභන්තානං දස්සනාය සියා අඤ්ඤථත්තං සියා විපරිණාමො.

අභිනන්දතු භන්තෙ, භගවා භික්ඛුසඞ්ඝං අභිවදතු භන්තෙ, භගවා භික්ඛුසඞ්ඝං. යථෙව භන්තෙ, භගවතා පුබ්බෙ භික්ඛුසඞ්ඝො අනුග්ගහිතො, එවමෙවං එතරහි අනුග්ගණ්හාතු භික්ඛුසඞ්ඝන්ති.

---

1. කපිලවත්ථුස්මිං - සී. 1, 2, ස්‍යා
2. පබාළ්හො - ස්‍යා, මජ්ඣං.